

μήπως κανένα βάλωμεν δημοστικὸν κλυστήρι
εἰς ταύτην τοῦ πυρὸς τὴν γῆν· καὶ 'στὸ καθουριστήρι,
καὶ οὐτ' ἐλπίδος μακρυνὸν δὲν βλέπομεν ἀστέρα...

(Πενήντα φούσσαις ἔξαφνα πετοῦν εἰς τὸν αἶρα.)

Πνεῦμα κακὸν καὶ βάσκανον εἰς ὅλα μὰς διέπει
κί' ἀδείζουσιν νεροβάρελα καὶ πίθοι καὶ βαγίνια,
καὶ τώρα ποῦ τὰ πρέποντα σὰς εἶπα ὅπως πρέπει
κλωτσαῖτε με 'στὸν ἀφελὸ καὶ φτύστε με 'στὰ γένεια.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἐν πόνρῳ καὶ ὀδύνη
καὶ μὴ γερὴ κατραπακιά ὁ Περικλῆς τοῦ δίνει.)

**Βγαίνει. βγαίνει... νάτος, νάτος.
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.**

Τοῦ Κουκουλέα τὴ θέσι ἕνας 'βγήκε νὰ τὴν πάρῃ,
ποῦ ὁ κόσμος δὲν εἰσέρει τι καπνὸ καὶ αὐτὸς φουμάρει,
ἕνας ἄγνωστος ὡς τώρα, μακρομούστακος, χαίλας,
πρῶνι Δήμαρχος Κρωπίας, λιγερὸς φουσανελας,
τοῦ Σταυροῦ σωστὸς ἱσπότης, καββαλάρης κατσονάτος,
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Συνόδου τῆς Κοινοβουλευτικῆς
γὰρ τὸν νέο Σπιρουνάτο, γὰρ τὸν ἔξιο καββαλάρη,
ὁ Νομὸς ὁ δοξασιμένος Βοιωτίας κί' Ἀττικῆς
θὰ γινήῃ μαλλιά κουδάρικα καὶ θὰ εἶναι 'στὸ ποδάρι.
Καὶ θὰ λέν γελῶντας ὅλοι· «βγαίνει, βγαίνει... νάτος, νάτος,
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.»

Εἰς τὸν Δήμαρχο τι δόξα, τι τιμὴ 'στὸν καββαλάρη!...
καὶ μονάχα μία ψῆφος μὲς 'στὴν ἀσπλη του ἂν πάρῃ,
βουλευτὴς θὰ ἔβγῃ πρῶτος, θὰ τὸν στεφανώσῃ ἡ νίκη,
καὶ θὰ 'δῃ γιὰ μὴτ' ἡμέρας τὸ χρυσὸ βουλευτικόν.
Καὶ θὰ στέκεται ἱσπότης ἀπὸ τώρα πρὸ ποζάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Μοναχὸς εἰς τὸν ἀγῶνα δίχως ἄλλῃ ἀντιπάλοιο,
κομματάρχας ἑακουσμένους, ἀσθενεῖς, μικροῦς, μεγάλους,
δίχως νάναι κολλημένους εἰς τὸ ἕνα καὶ ἄλλο κόμμα,
μὲ παντὶέρα ἰδικὴ του, δίχως πρόγραμμα καὶ χρῶμα,
ἐστρωμένοι μὲς 'στὴ μέση ὑποφῆριος βαρβάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Τὰς μερίδας τὰς μεγάλας δὲν θὰ φέρῃ ἄνω κάτω,
ὁ καθένας θὰ ψηφίσῃ μοναχὰ τὸν Σπιρουνάτο,

κί' ὄχι κόμμα τοῦ Τρικοῦπῃ καὶ 'ὄχι' κόμμα Δεληγιάννη,
κί' εἰς αὐτὸν τῆς δόξης ὅλης θ' ἀπομείνῃ τὸ στεφάνι.
Σηκωθῆτε, ψηφοφόροι, καὶ μὰς ἔρχεται τραχάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

'Στῆς Βουλῆς κί' αὐτὸς τὰς ἔδρας δὲν θ' ἀπώσῃ τὴν ἀριδα,
οὔτε ναι θὰ 'πῃ καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀμοιβήν πατρίδα,
δὲν θὰ πῇ τῆς ρητορείας τὸ ποτήρι τὸ μικρὸ,
οὔτε κἂν λουφά θὰ πάρῃ καὶ ρουσφέτι κἂν μικρὸ.
Καὶ παρὰ δὲν θὰ κοστίσῃ 'στὸ Ταμεῖον καὶ τὸ κράτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Δὲν θ' ἀλλάξῃ δὲς βρισίδια καὶ καμπόσας χαστουκίας,
'στὸ κεφάλι του ἅπαντα δὲν θὰ πέσουν ματσουκιάς,
οὔτε κἂν θὰ συντέλῃ 'στῆς Βουλῆς τὴν λειτουργίαν,
εἰς τὰ ἔξεις οὐκ ἀφῆλεις καὶ τὴν κωλυσιεργίαν,
κί' οὔτε κἂν Σαῖν-Ζουὲτ θὰ γήνῃ καὶ Λεβιδῆς καμπανάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Κί' ὅμως θάνατι βουλευτῶς Σπιρουνάτος ὁ πολὺς,
βουλευτὴς καθὼς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἔξω τῆς Βουλῆς,
καὶ τὴν νύκτα ἱστορίαν θὰ τιμῇ τὴν μεγάλην,
καὶ 'στὴν δόξαν τοῦ Δημάρχου θὰ προσθήῃ δόξαν καὶ ἄλλην,
καὶ θ' ἀστράπτῃ ἀπὸ τίτλους κί' ἀξιώματα γεμάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν, εἰς αὐτὴν τὴν παραξάλην,
μοναχὸς μὲ τῆλόγο του τρέχει μέσα εἰς τὴν πάλιν,
κί' ἂν ὡς βουλευτὴς τὸ ἔθνος δὲν ἔμορσῃ νὰ συνδράμῃ,
μὰ γνωστὸν διψῇ τὸ γένος τῶν Πουπουλῆδων νὰ κάμῃ,
καὶ ἄς καθάσῃ ἀπ' ἔξω τῆς Βουλῆς ὡς Κιγκινάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Ποῦ μὰς ἔτυχε ἀλήθεια καὶ αὐτὸ τὸ κελεποῦρι!...
τίρι λίρι τὸ παγκέλι καὶ τὸ ἔλι γιὰ μαζοῦρι...
νὰ! αὐτὰς τὸ ἄλογό του μὲ τὰ δύο του σπιρουνία
καὶ ἀφρίζουν κί' αἰματόνουν τοῦ ἀλόγου τὰ ρουθουνία,
κί' ἀπὸ πέρα τροπαίουχος μὰς πλακόνει... νάτος, νάτος,
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

**Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

'Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βασιλέως,
κάτω τοῦ Ἰπουργεῖο τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὐρὴς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλια καὶ ὄρας εὐφροσύνης.
'Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷ
καὶ εἰς σπανίαν γυῖσιν καὶ ἔρωμα τρυφᾷ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνο — πῶς 'στὸ σπῆξι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἱενοδοχεῖον Σόδη, — δὲν 'στὸ λῆξι τρεῖς 'στὸ ἔδω,

μὲ Σχημῖον, μὲ μὴνδρα, — μὲ μεγάλ' οικοδομή,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμαῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθος» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσέτιου νεοεὖρος πολὺς.